

L'EMPRESTIT DELS E. E. U. U.

AL FRANQUISME

DOLARS IANQUIS

A CANVI

del territori espanyol

PROLETÀRIUS DE TOTS
LES PAÏSOS UNIU-VÓS

treball

EDITAT PER LA DELEGACIÓ DEL C. C. DEL
PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

BARCELONA — 1 d'Octubre del 1950

Nº 119

Preu: 0'50 ptes.

i de les vides dels fills dels pobles hispànics

El «demòcrata» Truman ha autoritzat la concessió d'un emprèstit de 62'5 milions de dòlars al feixista Franco, la qual cosa significa que l'Espanya franquista està ja inclosa en el «pla Marshall», pla d'opressió i de guerra.

A què, obeeix l'emprèstit nordamericà a Franco? Quina finalitat persegueix?

Certa gent pot pensar que es tracta d'una «operació normal» entre dos països i, fins i tot, pot creure que la «generosa» Amèrica vol remeiar, en part, i amb uns quants milions de dòlars, les greus dificultats econòmiques que pateix Espanya. No hi ha res de tot això.

L'emprèstit concedit a Franco no servirà per a mitigar els sofriments de les masses obreres i populars, ni per aixecar noves vivendes per a la població treballadora, ni per a dotar les fàbriques i tallers de maquinària moderna, ni per a facilitar tractors, adobs, llavors, etc. a la pagesia, si no que servirà per a que el franquisme, sota el control i direcció dels imperialistes, acceleri, encara més els treballs encaminats a posar, el territori espanyol, en les millors condicions per a la guerra antisoviètica i antidemocràtica que preparen els bel·licistes ianquis.

ELS DOLARS AMERICANS SERAN LLIURATS A FRANCO A CANVI D'ESPANYA I DE LES VIDES DELS FILLS DE TOTS ELS POBLES HISPANICS.

El senador Mac Carran, autor de la proposta d'ajut al franquisme, en un article distribuït per l'agència «International News Service», ho ha dit ben clarament, en manifestar que:

«Els diners han d'ésser donats a Espanya a canvi de les bases i material estratègic. Tots els països enemics del comunisme han d'ésser reconeguts com aliats nostres, i cap, és innegable, amb més timbres de glòria que l'Espanya franquista.»

Per la seva part, el setmanari ianqui «World-Report», senyalava que l'emprèstit ha d'ésser destinat, «al millorament de ports i de les instal·lacions aèries».

Es, doncs, el territori espanyol, immens portavió situat a la porta d'Europa, són els nostres ports, les nostres costes, les nostres magnífiques badies i refugis naturals per a l'Esquadra ianqui i els submarins atòmics, és la sang de la joventut dels pobles d'Espanya, és el wolfram de Galícia, el mercuri d'Almaden, l'urani de la Serra d'Albarrana, materials estratègics i bàsics per a diverses rames de la indústria de guerra, és l'oli, l'arròs, són els fruits, allò que més interessa a les aus de rapinya, als viatjants de la mort imperialistes que es passegen per Espanya com si fossin a casa seva.

A la llum d'aquests fets, de les declaracions més amunt esmentades, demostració indiscutible dels veritables propòsits de l'imperialisme ianqui, apareix amb tota claredat, el caràcter criminal, divisionista, de la política realitzada pels social-traïdors Prieto, Trifon Gómez i per certs dirigents republicans i nacionalistes, els quals, amb les formes més diverses i els procediments més cínics, no han parat d'alimentar, en el curs d'aquests últims anys, falses il·lusions entre les masses antifranquistes en dir que els imperialistes ianquis ens ajudarien a treure Franco i a restablir la democràcia a Espanya,

El marcat interès que senten els incendiaris de guerra pel territori espanyol, pels soldats espanyols no és difícil de comprendre si tenim en compte els aspectes essencials que caracteritzen, avui, la situació política arreu del món, la lluita incessant entre les forces de la pau i els provocadors de guerra.

Els imperialistes anglo-saxons preparen, amb gran pressa, la guerra contra la Unió Soviètica, les demostracions populars i pel domini del món. El sinistre Truman vol arribar allà on Hitler va fracassar.

La criminal agressió contra el poble coreà, les odioses provocacions contra el poble xinès amb la intervenció ianqui a Formosa i els bombardeigs a Mandúria, la covarda agressió contra un avió so-

(Passa a la pàg. 2)

1934 — 6 D'OCTUBRE — 1950

Setze anys es compliran aquests dies de la gloriosa insurrecció armada d'Octubre, que va tenir els seus centres principals, en les valentes conquestes mineres d'Astúries i a Catalunya.

En aquelles jornades combatents, la política d'unitat obrera preconitzada pel Partit Comunista, trobà ampli ressò, principalment, entre els heroics miners asturians i va obtenir un gran triomf. L'èpica lluita dels treballadors d'Astúries fou possible gràcies a llur unitat.

La lliçó d'unitat proletària que ens ofereix el 6 d'Octubre en terres asturianes - a Catalunya la unitat obrera fou traïda i sabotjada pels líders faixistes, nacionalistes, pel propi Comorera aleshores dirigent de la Unió Socialista de Catalunya -, resta, avui, al motor de la política unitària dels comunistes. És per això que, el 6 d'Octubre d'enguany, ha d'ésser marcat per un redoblament dels nostres esforços per tal d'assolir la unitat de la classe obrera, com a factor decisiu de la lluita contra el franquisme per la Pau i la Democràcia.

L'EMPRESTIT DELS E. E. U. U. AL FRANQUISME (Ve de la pág. 1)

vió soviètic desarmat, les monstruoses guerres lliurades contra els pobles colonials àvids de llibertat i independència, la desenfrenada i provocadora carrera d'armaments duta a cap pels E. E. U. U. i pels països «marshallitzats», la violenta campanya antisoviètica i anticomunista, la brutal repressió - allà on els és possible -, contra el moviment obrer i democràtic, contra el moviment de la pau, són símptomes reveladors de la creixent agressivitat i propòsits bel·licistes, terroristes, de l'imperialisme i els seus lacais.

En els plans d'agressió i de guerra dels imperialistes l'Espanya franquista hi té assignat un paper de primer ordre. La seva posició estratègica, els seus soldats, són cobejats pels incendiàries de guerra.

En unes recents declaracions, W. Green, membre de la Cambra de Representants ianqui, va dir que:

«La situació estratègica d'Espanya és important per a nosaltres en la lluita contra el comunisme».

El tinent W. Freias, ex-oficial del servei d'Informació de la Marina de Guerra nordamericana, escrivia, no fa molts dies a la revista «The United States Naval Institute Proceedings»:

«Si es produís una tercera guerra mundial, Espanya, seria de la màxima importància estratègica i militar pels E. E. U. U., seria el nostre únic cap de pont militar en el continent».

C. Brown, periodista ianqui, en parlar de les deficiències amb que topen els incendiàries de guerra per a trobar soldats, assenyalava recentment en el diari «Sunday Star», que:

«Existeixen efectius humans a Eüropa: estan a ESPANYA i a Alemanya».

I no hem vist com, en les darreres maniobres militars celebrades per les forces ianquis d'ocupació a Alemanya, han assistit, en qualitat d'observadors, caps i oficials de l'Exèrcit franquista?

Es evident, doncs, que l'emprèstit ianqui, la inclusió de l'Espanya franquista en el «pla Marshall», és una «operació» que cal enquadrar en el marc general de la política de guerra dels cercles imperialistes. ELS DOLARS AMERICANS SON DOLARS DE GUERRA. Serveixen per a formar el dogal que encadena els països «ajudats» al carro apocalíptic dels incendiàries de guerra, arrossegant-los, lligats de peus i de mans en la mateixa foguera de destruccions, de runes, de mort.

Car una conclusió fonamental sobresurt d'aquest vergonyant i criminal tràfic entre els franquistes i els mercaders de la mort, i és que **SI ELS E. E. U. U. ARRIBESSIN A DESFERMAR LA GUERRA QUE PREPAREN, FRANCO ES POSARIA IMMEDIATAMENT AL COSTAT DELS AGRÈSSORS IMPERIALISTES, CAR LLURS INTERESSOS I OBJECTIUS REACCIONARIS, ANTISGOVIETICS I ANTIDEMOCRÀTICS, COINCIDEIXEN PLENAMENT.**

Ho acaba de declarar el falangista Lorenzo Garza, el qual, des de Washington, ha escrit, en comentar la concessió de l'emprèstit del qual parlem, que: «Al final Nordamèrica (la Nordamèrica, imperialista, racionalment!) s'ha convençut de que tots (imperialistes i franco-falangistes) naveguem en el mateix vaixell i que si aquest fos torpedinat, correriem la mateixa sort fatal en el naufragi».

No podem oblidar, per altra banda, que l'any passat, el «Caudillo», en unes declaracions a la «International News Service», oferí la joventut espanyola als imperialistes, en dir que: «Europa pot defensar-se ella mateixa, si els E. E. U. U. la proveeixen d'armes; no cal la sang de la joventut americana».

I, recentment, un malvat falangista, escrivia a la «Soli»:

«Unicament Espanya està disposada a lluitar per ella mateixa i PELS ALTRES (és a dir pels imperialistes).

Els imperialistes han comprat, Espanya i la sang dels pobles hispànics, a Franco per tal de fer-ne, quan ho creguin necessari, instruments de guerra i d'agressió antidemocràtica i antisoviètica. Franco és el Syngman Rhee coreà de l'Occident. Un bandit, un traïdor disposat a executar i obeir les ordres, per criminals que siguin, dels banquers i financers de Wall Street.

Hem d'impedir, oposar-nos amb totes les nostres forces i energies, amb la protesta i l'acció unida de tot el poble, a la realització dels criminals plans bèl·lics imperialistes-franquistes. Avui, no hi ha cap tasca més urgent i decisiva que la de fer fracassar aquests plans insensats i salvar la Pau, que vol dir salvar la vida dels pobles d'Espanya.

Existeix, en el sí del nostre poble, una profunda hostilitat i oposició a la política de guerra. Els milers i milers de ciutadans que, arreu d'Espanya, han signat i signen la Crida d'Estocolm n'és una prova indiscutible.

Però els perills de guerra que ens amenacen són immensos i immensos han d'ésser els nostres esforços per a fer-los fracassar.

La Crida d'Estocolm ha d'ésser divulgada per tot arreu, ha de penetrar, encara més, en totes les llars de Catalunya. El seu text ha de clavar-se en la consciència de totes les persones de sentiments humanitaris, per tal que en facin un motiu d'acció contra els monstruosos plans dels bandits atòmics.

A tots els llocs de treball, especialment en les indústries on es fabrica material de guerra, ha d'organitzar-se i intensificar-se el sabotatge a la producció, tal com s'assenyalava en la recent crida del Partit adreçada als obrers metal·lúrgics,

Pertot arreu hem de desenvolupar, denunciant llur política bandidesca, l'odi a mort contra els incendiàries de guerra, contra llurs lacais franco-falangistes i llurs agents infiltrats en els rengles del moviment obrer i democràtic.

Es així com hem de respondre a l'emprèstit imperialista concedit a Franco!

El botxí del Pardo ha venut Espanya i els espanyols als imperialistes, però els nostres pobles no se'n daran MAI els vils propòsits de l'assassí. CATALUNYA, TOTS ELS POBLES D'ESPANYA NO, FAREM MAI LA GUERRA CONTRA LA UNIO SOVIETICA I LES DEMOCRACIES POPULARS!

Els pobles d'Espanya, estretament units, al costat de les poderoses i invencibles forces del camp de la pau, encapçalades i dirigides per la gran Unió Soviètica, lluiten i lluitaran per salvar la Pau, per salvar Espanya, per contribuir a salvar tota la Humanitat progressiva, lluiten i lluitaran per enderrocar el règim franco-falangista, per la República, la Democràcia i el Progrès!

MESURES DE PREPARACIÓ DE LA GUERRA

REPRESSIÓ ANTIDEMOCRÀTICA A FRANÇA

Per a portar els pobles a la guerra contra la URSS i les noves democràcies, els imperialistes necessiten enganyar-los i vèncer llur resistència, fer-los creure que el sacrifici que se'ls demana no és per a oprimir i explotar altres pobles i engrèixar, encara més, les caixes de cabals dels grans fabricants d'armament i dels grans taurons de la banca i les finances, si no que és per a «defensar» la pàtria, la llibertat, la democràcia, etc. etc. Llur enorme aparell de propaganda: cine, ràdio, premsa, l'allau de plumífers i polítics corromputs, s'encarrega d'aquesta feina.

Però, avui, a la gent, no és tant fàcil enganyar-la. Alertades pels comunistes, que d'una manera valent i conseqüent desemmascaren les veritables intencions dels caníbals atòmics, i allisonades per la pròpia experiència, les masses populars s'oposen d'una forma cada dia més decidida i organitzada a la política de provocació dels incendiàries de guerra, i són una amenaça molt sèria pels criminals plans de llurs governs reaccionaris. La conseqüent i enèrgica política de pau de la U. R. S. S. penetra profundament en la pròpia reraguarda dels imperialistes i les gens pacífiques s'agrupen i s'organitzen entorn dels comunistes per a defensar llur nivell de vida greument amenaçat pels preparatius bèl·lics i imposar, mitjançant la unitat i la lluita de tot el poble, la pau i la democràcia. Tot això exaspera als imperialistes yanquis i a llurs lacais i explica llur fal·lera per a perseguir als comunistes!

Després de donar l'exemple, en dictar lleis odioses i ridícules contra els comunistes als E. E. U. U. i d'empresonar a llurs dirigents més destacats, Truman -que segueix les petjades d'Hitler-, ha donat l'ordre a tots els governs marshallitzats de fer la guerra als comunistes amb més decisió, si és que volen continuar rebent «l'ajut» yanqui. El resultat ja el coneixem: increment de la fòbia anticomunista en la propaganda de la reacció i la multiplicació de les provocacions, atemptats i persecucions contra els quadres i dirigents dels partits comunistes.

Pero una cosa és voler i una altra és poder. Aquesta és la tragèdia dels governs titelles al servei dels yanquis, els quals, comproven plens de por, que quan les idees dels comunistes i llur política de pau estan arreliades en milions i milions de persones que els recolza i els protegeix, el dispersar i destruir als comunistes esdevé impossi- ble.

El govern reaccionari francès ha cregut tenir una ocasió per a demostrar el seu servilisme i les seves entranyes antidemocràtiques i feixistes. Impotent davant la gran força del Partit Comunista Francès i obeint als imperialistes yanquis que volen complaure a Franco, han colpejat als republicans espanyols exiliats i especialment, a llur avantguarda, el P. C. d'Espanya i el P. S. U. de Catalunya, detenint i expulsant de França a 180 companys i prohibint la sortida de «Mundo Obrero» i «Lluita».

Els governants francesos intentaren fer creure que les mesures repressives estaven justificades per la ingerència dels demòcrates perseguits en els afers interiors de França. La realitat és, però, que l'única vegada que els comunistes i demòcrates espanyols exiliats han intervingut en els afers interiors

de França, fou en els dies que, al costat de la classe obrera i del poble francès, es cobriren de glòria lluitant contra els nazis i llurs còmplices de Vichy.

La veritable causa de la repressió és que Truman i companyia estan esfereïts per la influència grandiosa que el P. C. d'Espanya i el P. S. U. de C. tenen en el si de les masses exiliades espanyoles com ho prova el fet que 300 mil republicans de totes les tendències hagin signat la Crida d'Estocolm contra la bomba atòmica, i pel fet que llur política de protecció del franquisme i de penetració a Espanya era desemmascarada, conjuntament amb els crims del franquisme, per les valentes campanyes de «Mundo Obrero» i «Lluita» i per l'activitat dels comunistes i de tots els partidaris conscients de la pau.

No cal dir que en aquesta covarda acció no ha mancat la mà de Franco. No és per atzar que, aquestes darreres setmanes, el Cap Superior de Policia de París, s'hagi entrevistat amb el Cap Superior de Policia de Barcelona i que el comissari Gil Llamas, Cap de la Brigada d'Investigació de Barcelona, hagi estat invitat pels seus «col·legues» parisencs a visitar-los per tal d'unificar llurs esforços repressius.

Els socialistes dretrans francesos han jugat, en el curs de la repressió, llur acostumat paper d'agents de l'imperialisme, participant en l'execució d'aquelles mesures hitlerianes. L'odi dels social-feixistes francesos als millors defensors de la causa de la pau pública no té límits. Són dignes successors del traïdor Blum, l'inventor de la «no intervenció».

La repressió contra els demòcrates estrangers a França ha commogut profundament a les masses obreres i populars franceses. Mitings, manifestacions de protesta, etc. etc. han tingut lloc en tot el territori francès en un abrandat moviment de solidaritat, envers els perseguits.

Anima d'aquest moviment solidari, manifestació ben palesa d'internacionalisme proletari, ha estat i és el P. C. Francès, el partit que sempre ens ha ajudat en la lluita contra el franquisme i per la República.

Malgrat la repressió contra els nostres militants, el Partit és manté ferm i tenaç en la seva acció. Dirigit per Dolores, a la qual els esbirros policíacs imperialistes han perseguït acarnissadament, els militants comunistes compliran amb llur deure d'orientadors, organitzadors i mobilitzadors de les masses antifranquistes exiliades, en la lluita per la Pau, contra el franquisme i pel triomf de la República Democràtica. Ni Truman, ni els seus gossets i o podran deturar l'acció dels comunistes, ni tampoc el triomf de la causa de la Pau i del Progrès.

Llurs cops rabiosos són una prova de llur feblesa de llur impotència davant la lluita grandiosa del poderós i invencible front dels partidaris de la Pau que farà recular els plans dels provocadors de guerra.

Expressem, des de la Catalunya que sofreix i lluita la nostra solidaritat envers els afectats per la repressió imperialista a França, especialment, als companys del Partit, als quals comptem amb l'admira- i estima, no sols dels militants comunistes, si no de les masses treballadores, de tots els partidaris de la Pau, de Catalunya i de tots els pobles hispànics, fosos en la mateixa lluita alliberadora.

Una batalla transcendental per la Pau

Avui, l'objectiu nº 1 de tota la Humanitat, és impedir que els imperialistes ianquis, ansiosos de riqueses, de poder i d'aventures, provoquin un cataclisme atòmic. Per això, dins del marc grandios de la lluita per la pau, la campanya contra la bomba atòmica adquireix un significat especial. Es tracta d'aconseguir que el clam universal de centenars de milions de persones de totes les nacionalitats i races en proclamar que consideraran criminal de guerra al primer govern que utilitzi l'arma atòmica, «convenci» als caníbals atòmics de que l'explosió de llur bomba, desfermaria una tal tempesta d'indignació i d'odi popular que faria inútil tot esforç per a deturar-lo i salvar-se.

La resistència que els imperialistes ianquis oposen a la prohibició de l'arma atòmica, demostra que consideren aquesta arma mortífera com l'àngel protector de llurs criminals projectes. Pensen que els assegurarà o bé la conquesta del món o bé la satisfacció de veure'l destruït abans que en mans de les forces, de la democràcia, de la pau i del progrés. Per això, la campanya contra la bomba atòmica, no és una campanya més, de ritmes i proporcions moderades, si no que és una campanya decisiva, dinàmica, enèrgica i conseqüent capaç d'assolir, d'una forma o d'una altra, que només restin al marge d'aquest moviment transcendental, els incendiaris de guerra i llurs lacais.

Prop de 400 milions de signatures recolzen ja, la Crida d'Estocolm. Arreu del món avança incontenible el moviment d'adhesió a la Crida, el qual ha aconseguit el seu primer èxit en impedir que la bomba atòmica fós utilitzada a Corea malgrat les fanfaronades de Truman i dels seus corifeus.

A Catalunya, milers de signatures han estat ja recollides i la Crida d'Estocolm ve penetrant per totes les llars i llocs de treball i d'estudi. L'experiència ha demostrat que, quan és comprén l'eficàcia i la transcendència d'aquesta campanya, cap obstacle no pot impedir la popularització de la Crida i la recollida d'adhesions i signatures. La possibilitat d'ampliar els resultats assolits, malgrat el terror franquista, són grans. Endavant, doncs, els comunistes i tots els patriotes i partidaris de la Pau! Es tracta de forçar l'activitat, la iniciativa, l'audàcia.

Cal pensar que, si demà, els avions ianquis carregats amb bombes atòmiques, sembressin la destrucció i la mort a Barcelona, Madrid o qualsevol altre indret d'Espanya, aleshores seria massa tard. Als

que sobrevisquessin no els restaria altre remei que lluitar i acorralar a la fera imperialista. No hi ha cap dubte que la victòria seria dels pobles lliures, però, a costa de quants sacrificis i quanta sang, de quants sofriments?.

Per a desarmar la mà criminal dels successors de Hitler sols hi ha un camí: aixecar, amb la voluntat de pau i l'oposició activa, decidida i organitzada de totes les gents pacífiques del món, una muralla contra la qual s'estavellin els taurons de Wall Street, llurs lacais anglesos i altres. I, avui, el millor mitjà que tenen els pobles per a bastir aquesta muralla és la Crida d'Estocolm.

Als comunistes, a tots els partidaris de la pau, ens pertoca el comprendre-ho bé i el donar un impuls decisiu a la difusió de la Crida, a la recollida de signatures, a l'elaboració de resolucions d'adhesió en fàbriques i tallers en barriades i pobles, a les universitats i centres d'ensenyança, a les casernes a les societats esportives i recreatives. La gravetat de les provocacions i dels preparatius dels sanguinaris imperialistes i llurs lacais ens ho exigeix, i la defensa de la vida dels nostres fills, de les nostres llars i del nostre poble, ens hi obliga.

VOLEM IMPEDIR...

que la guerra torni a estendre les seves ales sagnants sobre els pobles; volem impedir que el somni dels nens sigui de nou trencat pels udols de les sirenes que, amb llur tràgic brogit, en les nits temorenques i en els dies sense aurora, preludiaven la destrucció de les nostres ciutats, l'anihilament de milers de vides humanes,

Que ningú no es faci il·lusions...! Si les flames de la guerra en la qual somniem i que preparen els imperialistes anglo-americsans encenguessin llurs resplandors sagnants sobre l'horitzó del món, no hi haurà un sol país on l'incendi no arribi, no hi haurà un sol país que en pugui romandre al marge, negociant i enriquint-se amb el sacrifici dels altres.

Per això el nostre llenguatge és fort i ferm, com ferma i forta és la decisió dels milions d'homes i dones que, a tots els recones de la terra, s'aixequen per a defensar la pau, per a trencar les vils maquinacions dels incendiaris de guerra»

Dolores IBARRURI

NOTICIES D'ARREU DEL MON

DE LA U. R. S. S.

A la Unió Soviètica el 90% de la recol·lecció dels cereals es realitza amb màquines agrícoles. -Moscu serà, ben aviat, una ciutat oberta a cinc mars per les vies fluvials. - La U. R. S. S. supera, avui, en el 50% les vies fluvials d'Anglaterra i en més del 50% les dels E. E. U. U. - S'està treballant intensament per tal d'obtenir espècies d'arbres que creixen el doble que els ordinaris, els quals es plantaran a les zones estepàries.

DE LES NOVES DEMOCRACIES

TXECOSLOVAQUIA. - El ministre del comerç interior ha anunciat una baixa del 20% en els preus dels productes d'alimentació.

ROMANIA. - La producció industrial romanesa del 1949 fou d'un 40% superior a la del 1948. L'any 1949, el salari mig dels obrers industrials, augmentà prop d'una tercera part.

XINA POPULAR. - La producció industrial ha augmentat d'un 43% en relació a la d'abans de la guerra.

El règim franquista és el responsable de la ruïna dels petits comerciants i industrials

La situació de ruïna econòmica a que la política de guerra i antinacional del franquisme, ha dut a Espanya tota, crea una situació de misèria i desesperació, no sols per a la classe obrera, jornalers del camp i pagesos pobres, sinó també per a amples capes de petits comerciants i industrials.

Heu's ací unes quantes dades i xifres la realitat de les quals no pot negar ningú: Segons un informe de l'Institut Nacional d'Estadística, durant els 10 primers mesos de l'any 1949, foren protestades, per manca de pagament, lletres per un valor total de 4.145 milions de pessetes, és a dir, un promig mensual de 414 milions. Senyalem que el promig mensual de l'any 1948 fou de 338 milions i el de 1940, de 17 milions. D'aquets 4.145 milions de pessetes -valor de les lletres protestades l'any 1949-, la gairebé totalitat correspon als petits industrials i comerciants, als quals el franquisme empeny, a un ritme accelerat, cap a la ruïna irremediable.

En els nou primers mesos de l'any passat, a Barcelona-capital, foren protestades lletres amb un import total de més de 550 milions de pessetes i a les comarques barcelonines, per més de 58 milions.

Mentre s'arruïnen els petits comerciants i industrials, els grans taurons de la finança, de la indústria i del comerç, continuen amuntegant fabuloses fortunes, immensos beneficis. Ho reflexen aquestes xifres: Els cinc grans bancs, dits «nacionals», van obtenir l'any 1935, quaranta set milions de beneficis. Doncs bé, l'any 1948 n'obtingueren 353, és a dir, vuit vegades més.

Una informació apareguda en el diari franquista de Lleida, «La Mañana», del dia 6 de juny darrer, diu que els beneficis assolits per 15 grans empreses escollides a l'atzar i representant diversos rams de la producció i negocis, van pujar, l'any darrer, a 586,14 milions de pessetes. Aquests beneficis foren, l'any 1947, de 464,32 milions i l'any 1948, de 582,81 milions, és a dir que en dos anys han augmentat de 121,82 milions.

La informació afegeix que:

«... malgrat que l'any 1949 fou poc favorable, en general, per al petit i mitjà comerç i indústria, en el que va veure's un enduriment de la conjuntura, les grans empreses en general han seguit mantenint el ritme creixent de llurs beneficis».

La ruïnosa política econòmica franquista ha creat un gran descontentament i un odi profund envers el franquisme i tot allò que representa, entre els petits comerciants i industrials. Per tal de desorientar-los i d'evitar que no trobin el camí, al costat de les masses obreres i pageses, que ha de menar-los a la solució dels problemes que tenen plantejats, el franquisme agita, contínuament, l'espantall del comunisme i propaga amb totes les seves forces, la grolleria de que els comunistes volen llur ruïna. Els fets s'encarreguen, però, de demostrar i de posar en evidència la mentidera propaganda falangista, car men-

els petits comerciants i industrials s'enfosen en la ruïna i la classe obrera i les masses pageses són ignominiosament explotades i expoliades, els grans capitalistes i terratinents s'enriqueixen sense parar. **NO ES LA CLASSE OBRERA, NO SOM ELS COMUNISTES ELS QUI ARRUIJEN ELS PETITS**

INDUSTRIALS I COMERCIANTS, SINO QUE SON ELS GRANS CAPITALISTES I TERRATINENTS, AMB LLUR INSACIABLE VORACITAT, ES L'ESTAT FRANQUISTA.

Més concretament, quines són les causes veritables de la ruïna d'amples capes de petits comerciants i industrials? Heu's-les ací:

1^a L'existència dels grans monopolis capitalistes, els quals exerceixen llur poder polític, de classe, per mitjà de Franco i del seu règim maleït, car **ELS PETITS INDUSTRIALS I COMERCIANTS, AMB LLURS FEBLES CAPITALS, QUE NO ELS PERMET UTILITZAR ELS PROCEDIMENTS DE LA GRAN INDUSTRIA, SUCUMBEIXEN EN LLUR CONCURRENCIA AMB ELS GRANS CAPITALISTES.**

Una prova: Els magatzems «El Mundo», propietat dels grans capitalistes Muñoz Ramonet, amos del consorci del cotó, dels magatzems «El Aguila», etc han arruïnat els petits botiguers de la barriada de Gràcia, els quals no poden competir, en els preus, amb els Muñoz, protegits pel franquisme.

2^a La política de guerra i de repressió franquista, que, en dedicar la major part dels recursos econòmics i de les riqueses del país en la preparació de l'agressió imperialista i en el prosseguiment de la guerra contra el poble, aclapara, aquest darrer, amb una sèrie de càrregues i impostos insuportables.

Una prova: Els pressupostos de guerra i repressió franquista d'aquest any, que s'eleva a més del 64°, de la xifra total, van determinar un augment considerable en les contribucions, patents, arbitris diversos.

3^a La ignominiosa explotació i expoliació de les masses treballadores, que fa que llur poder de compra sigui vuit vegades més petit que durant la República, la qual cosa repercuteix, directament, en la xifra de vendes de les botigues, tendes, etc., proveïdors naturals de la gent modesta.

Constatem, per tant, que les causes de la ruïna dels petits comerciants i industrials, són les mateixes que provoquen la situació de misèria i desesperació de les masses treballadores. Això vol dir que els interessos d'aquell estament social coincideixen amb els interessos de les masses populars, i en primer terme, amb els de la classe obrera i els pagesos, amb els de tot el poble treballador.

D'ací que, el lloc dels petits comerciants i industrials, hagi d'estar al costat dels obrers i dels pagesos, de tot el poble, en la lluita contra la política de guerra del franquisme, en defensa de la Pau, pel triomf de la República democràtica.

Els comunistes hem d'apropar-nos als petits comerciants i industrials i mostrar-los que el dilema que té plantejat el nostre poble no és Franco o Comunisme, com pretenen els grans capitalistes i terratinents franquistes, sinó **GUERRA O PAU, FRANCO O REPUBLICA, FRANQUISTES O DEMOCRACIA I INDEPENDENCIA NACIONAL.**

Hem de guanyar, per al Partit, els petits comerciants i industrials més avançats i progressius, per tal de fer-ne actius combatents de la causa de la Pau i de la Democràcia. Hem d'ajudar-los a organitzar-se en els Consells (Passa a la pàg. 6)

ELS CORRESPONSALS DE TREBALL DIUEN:

LA LLUITA PER L'APLICACIÓ DEL PLUS DE 25% A LA INDÚSTRIA SIDERO-METAL·LÚRGICA

El profund descontentament dels treballadors de la indústria sidero-metal·lúrgica, llurs protestes i accions exigint augment de salari, obligaren al govern franquista a concedir-los, fa unes setmanes, un plus de vida cara de 25%.

Aquesta disposició topà amb la resistència dels patrons, els quals, malgrat sentir-se protegits pel franquisme, no volien pagar el plus més amunt al·ludit.

Així provocà una sèrie de conflictes i protestes en les fàbriques. En unes, la pressió i la lluita unida dels obrers, obligà als patrons a cedir, en altres, el conflicte continua latent i desenvolupant-se enmig de múltiples accions de protesta.

A les comarques tarragonines, les Empreses de la secció de ferreteria, no van voler pagar el plus del 25%. Acorralats per la pressió dels obrers, els patrons decidiren convocar una reunió amb llurs empleats per a tractar de posar-se d'acord.

En la reunió, a la qual assistiren tots els treballadors, els amos exposaren llur pla que consistia en afegir el 25%, solament, sobre els punts que cobren determinats obrers i, als altres, afegir-los l'augment únicament en les dues pagues extraordinàries anuals. Per tal de cobrir llur vergonyant proposta van oferir, també, una «grano(a)» cada any.

Els patrons, en el curs de la reunió, van entonar una cantarella que tots els obrers ja coneixen, sobre les dificultats econòmiques, la crisi, etc. Un dels amos va dir que «les vaques no donen tanta llet com un any endarrera», que «el pa és, també, escàs pels patrons», etc. Els obrers van respondre-li que, ells, ja feia més d'onze anys que la passaven magra i no estaven disposats a renunciar a allò que tenien dret. Amb mentides, pressions i amenaces d'acomiadament, els amos intentaren amansir els treballadors i demanaren que llur proposta es posés a votació, la qual fou acceptada per alguns vots de majoria, ja que certs obrers es deixaren impressionar per les coaccions i amenaces dels amos de les Empreses.

Els que van votar contra prosseguiren llur acció fins assolir els fos pagat el 25%.

Es indiscutible que la victòria d'aquests obrers

EL REGIM FRANQUISTA

(Ve de la pàg. 5) de la Resistència, al costat de tot el poble, en la lluita per la Pau, en defensa de llurs drets, en l'acció contra els carregosos impostos, arbitris, patents abusives, taxes locals, consums, etc. etc.

Els petits comerciants i industrials han de comprendre que només destruint el règim franquista podran desenvolupar-se i conèixer dies de prosperitat i de progrés. Només la República pot dur a cap una política de Pau, una política democràtica que supprimeixi els monopolis existents, com s'assenyala en el 2on. punt del Programa dels comunistes. Política que dediqui tot els recursos del país en les tasques de reconstrucció, d'augment de les riqueses nacionals i que elevi progressivament la capacitat adquisitiva del poble, element vital per al desenvolupament dels petits comerciants i industrials.

servirà de lliçó als que van deixar-se impressionar per les hipòcrites «lamentacions» i amenaces dels patrons, i que hi trobaran un motiu per a rectificar llur errònia actitud i organitzar la lluita per aconseguir se'ls pagui el plus de 25%, que nombrosos de llurs companys de treball ja han cobrat.

Els comunistes, tots els obrers que van continuar l'acció en favor del 25%, han de contribuir a organitzar la lluita dels altres treballadors, sense deixar-se portar pel sectarisme i per l'actitud negativa que van adoptar en el moment de la votació. Llur deure és d'ajudar-los a trobar el camí de la unitat i de l'acció, l'únic que els portarà pel camí del triomf -en aquest cas concret la consecució del 25%-, i a l'enderrocament del règim explotador i de guerra franquista i al recobriment de la República Democràtica.

RECORDEU AQUEST NOM!

BARBERA. - Desertor, delator, traïdor al Partit i a la classe obrera. Està al servei de la policia franquista.

Resideix a la zona d'Igualada. Es conegut pels noms de «Lluís» i el «Savi».

Durant la guerra fou alcalde del Prat de Llobregat.

Els militants i organitzacions del P. S. U. i de Resistència antifranquista de Catalunya, han d'tremar llur vigilància contra Barberà agent de l'enemic.

LA LLUITA ARREU D'ESPANYA

PROTESTA POPULAR

A RODEIRO (LA CORUÑA)

L'Ajuntament de Rodeiro (La Coruña), va voler prohibir als pagesos el pasturatge de llurs ramats en la major part d'una muntanya veïna, amenaçant-los amb diverses multes.

Aquesta mesura creà una profunda indignació que es transformà en vigoroses protestes. Els pagesos decidiren, unànimement, portar llur bestiar a la muntanya prohibida, fent saber llur decisió de trencar el cap al que intentés aplicar l'arbitraria ordre de l'Ajuntament. Aquest va enviar-hi un guàrdia, però pel camí va topar-se amb les dones del poble i l'apallisaren. Mentrestant el bestiar va poder seguir el camí cap a la muntanya.

Els franquistes van demanar ajut a la guàrdia civil. Nombroses dones foren interrogades i amenaçades. Però quan un civilot preguntava: «Qui apallissà al guàrdia?», les dones responien: «Totes! Hem estat totes!».

Els tricorns van marxar sense haver tret aigua clara de res.

Heu's ací un magnífic exemple de protesta popular gràcies a la qual, l'arbitraria mesura adoptada l'Ajuntament, ha estat, pràcticament, anul·lada. El fet posa de relleu que, en les protestes populars, en l'acció contra la repressió franquista, la lluita unida és la garantia del triomf.